

# Ο ελληνικός ανθελληνισμός



Από την αρχή ο ανθελληνισμός ήταν η άλλη πλευρά του νομίσματος του φιλελληνισμού. Ο φιλελληνισμός ήταν έρωτας του ιδανιστικού Ελληνισμού, έρωτας του ελληνικού πολιτισμού όπως αυτό εκφραζόταν στη γλυπτική, την αρχιτεκτονική, την επιστήμη, τα έργα των προγόνων.

Ανθελληνισμός ήταν η στάση απογοήτευσης του φιλέλληνα που προέκυπτε από την επαφή του τελευταίου με τους συγχρόνους του υπαρκτούς Έλληνες, δηλαδή τους ανθρώπους της καθημερινότητας, τους ανθρώπους όπως εσύ κι εγώ, με όλα τα πάθη και τις μικρότητες. Η ανώμαλη προσγείωση από το ιδανικό στο πραγματικό είναι μια κίνηση που στην πολιτική ψυχολογία εξηγεί την έκπτωση του έρωτα σε μίσος, του φιλελληνισμού σε ανθελληνισμό!

Ήδη οι Ρωμαίοι ήταν ταυτόχρονα εραστές της ελληνικής πολιτιστικής κληρονομιάς και εχθροί των Ελλήνων της εποχής τους, για τους οποίους επιφύλασσαν τις κατηγορίες του γραικυλισμού, της διπροσωπίας, της υποκριτικής δουλικότητας κ.λπ. Τον ίδιο διχασμό παρατηρούμε καθ' όλον τον μεσαίωνα στη στάση τόσο των Φράγκων όσο και των Αράβων απέναντι στον Έλληνα.

Κατά την ένδοξη ελληνική επανάσταση του 1821 οι φιλέλληνες Ευρωπαίοι που πολέμησαν κατά των Τούρκων δεν παρέλειψαν να δώσουν δείγματα της απογοήτευσής τους από τους Έλληνες συμπολεμιστές τους, οι οποίοι όχι μόνο δεν φορούσαν πλέον χιτώνες αλλά διακρίνονταν από φθόνο, εριστικότητα, φιλαυτία, άγνοια και τόσες άλλες «ανθρώπινες, υπερβολικά ανθρώπινες!» (Νίτσε) κακίες.

Συνοπτικά λοιπόν μπορούμε να πούμε ότι το δίπολο φιλελληνισμός - ανθελληνισμός ισούται με έρωτα για τους απελθόντες και μίσος για τους ζώντες Έλληνες!

Οι Βαυαροί που κυβέρνησαν την Ελλάδα μετά τον θάνατο του Καποδίστρια ήσαν αναμφισβήτητα μεγάλοι εραστές του αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Ως εξ αυτού οργάνωσαν την ελληνική σχολική παιδεία κατά τα πρότυπα της γερμανικής φιλελληνικής παιδείας. Όμως έτσι, για πρώτη φορά στην ιστορία Έλληνες το γένος έλαβαν φιλελληνική παιδεία ως βάση της ίδιας εθνικής ταυτότητας! Οι

Έλληνες έγιναν εφεξής «φιλέλληνες». Εμβολιάστηκαν δηλαδή με τη σχιζοειδή στάση της απόλυτης καταξίωσης, με την ταυτόχρονη απόλυτη απαξίωση του εαυτού του. Μια εγγενής αστάθεια του χαρακτήρα, μια ανεδαφική, κυκλοθυμική εκτίμηση των πραγμάτων έγινε εφεξής κεντρικό συστατικό της ελληνικής ψυχής.

Σε συλλογικό επίπεδο οι ιστορικές συγκυρίες προκαλούν την ανάδυση του ενός ή του άλλου πόλου στο προσκήνιο. Οι επιτυχίες γρήγορα επιφέρουν ναρκισσισμό, ενώ οι αποτυχίες καταθλιπτική αυτοαπαξίωση έως αυτομαστίγωση. Η ελληνική ψυχή φαίνεται να έχει χάσει κάθε μέτρο.

Δεν είναι μετά από αυτά απορίας άξιοι ότι μετά τη ντροπή των Υμίων και το όνειδος της παράδοσης του ικέτη Οτσαλάν (και τα δύο έργα όχι βεβαίως του λαού, αλλά της σημιτικής ηγεσίας) η ελληνική αυτοεκτίμηση έκανε, με τη γνωστή απολυτότητα, βουτιά στο κενό. Όμως εκεί την περίμεναν αυτήν τη φορά -αλίμονο (!)- εχθροί αποφασισμένοι να εκμεταλλευτούν στο έπακρον την αδυναμία της, ώστε να μην μπορέσει πλέον (αυτή είναι η επιδίωξή τους) να ανακάμψει.



Οι εχθροί αυτοί, οι οποίοι γνωρίζουν καλά την ελληνική κυκλοθυμία, αλλά και το ελληνικό πείσμα απέναντι σε κάθε εξωτερική παρέμβαση, επόμενο ήταν να ζητήσουν και να βρουν ερείσματα για την υπονομευτική δράση τους στο εσωτερικό του απογοητευμένου έθνους. Τέτοια ερείσματα όντως βρήκαν: στα φιλόδοξα, άκρως ανταγωνιστικά καπετανάτα των ελληνικών πολιτικών κομμάτων, στη μεταπραττική ακαδημαϊκή διανοήση των πανεπιστημίων, στο πειρατικό κεφάλαιο των νεόκοπων εκατομμυριούχων των τηλεπικοινωνιών, των ΜΜΕ και των τραπεζών.

Με αυτούς τους πολιορκητικούς κριούς εκπόρθησαν στο τέλος το ίδιο το κράτος, το οποίο, από εντεταλμένος προστάτης του έθνους ανεπαισθήτως μεταλλάχθηκε σε συνειδητό πλέον πολέμιο του έθνους και κατ' επίτασιν του ιδίου του γένους των Ελλήνων. Οι ενορχηστρωμένες αυτές δράσεις των εχθρών του Ελληνισμού στο εσωτερικό του επί του παρόντος βιώνονταν ως μια ιδιαίτερα σφοδρή μορφή του κατά τα άλλα εγγενούς ανθελληνισμού των Ελλήνων, ως μία αρρώστια της βούλησης και του θυμικού, την οποία η συλλογική ψυχή αδυνατεί τόσο να κατανοήσει, όσο και να ανακάμψει από αυτήν.

Έτσι θα μπορούσε κανείς να πλησιάσει ένα πλήθος ακατανόητων κατ' αρχήν

φαινομένων του εξωκοινοβουλευτικού πολιτικού γίνεσθαι, όπως την πλήρη απαξίωση του Ελληνισμού ως ουσίας και ως ονόματος στη συνείδηση των εμπνευστών γκραφίτι των Εξαρχείων του τύπου: «Κρεμάλα στους ελληνόψυχους!». Ή «Έλληνας είσαι και φαίνεσαι!». Ή (μέσα στο Πολυτεχνείο) «Σκοτώστε τους Έλληνες - τους Έλληνες που γεννάνε Έλληνες - τους Έλληνες!».



Μπροστά στο ανθελληνικό μίσος των χιλίων και μίας αριστεριστικών ομάδων του «χώρου», η σκοπιανή αφίσα στην πρόσφατη διαδήλωση υπέρ της Μακεδονίας α λα Σκόπια «Fuck Greece», που είδαμε όλοι στην οθόνη της ΕΤ3, φαντάζει μάλλον συγκρατημένη.

Ή πάρτε τις περυσινές αφίσες του «χώρου» στην Πατησίων κατά της 28ης Οκτωβρίου: «Σταματήστε τις παρελάσεις διότι ενισχύουν τον πατριωτισμό!». Εδώ η

λέξη «πατριωτισμός» είναι περίπου συνώνυμη του «φασισμός». Συγγενής εκδοχή είναι και η φράση «ξεφτίλες πατριώτες» στον τοίχο του Πολυτεχνείου. Την αποστροφή προς την έννοια πατρίδα εκφράζουν γκραφίτι του τύπου «καμία πατρίδα!», ενώ φράσεις του τύπου «πατρίδα μας είναι η Γη!» προσφέρουν τον πλανήτη ως -οικολογικής εμπνεύσεως- υποκατάστατο της απορριπτέας ελληνικής πατρίδας.

Η δυσανεκτικότητα των αριστεριστών προς την ελληνική πατρίδα και την ίδια τη λέξη Έλληνας δεν επεκτείνεται παρά ταύτα σε άλλους λαούς και πατρίδες, εφόσον δεν αμφισβητούν ούτε τους Αλβανούς ούτε τους Κούρδους, τους Τούρκους, τους Ινδιάνους, τους Ιρακινούς, τους «Μακεδόνες» και το δικαίωμα



όλων αυτών σε μία πατρίδα, γι' αυτό και αγωνίζονται π.χ. υπέρ της «Δημοκρατίας της Μακεδονίας» (όπως άλλωστε και ο «Συνασπισμός της Αριστεράς και της Προόδου»). Μόνο στους Έλληνες που παραδόξως επιμένουν να αγαπούν την Ελλάδα επιφυλάσσει το φαντασιακό του τεχνηέντως ενισχυμένου ντόπιου ανθελληνισμού την κατηγορία του «ελληναρά» και «εθνικιστή».

Η απολυτότητα του μίσους για την ελληνικότητα (με όλες τις παραδόσεις, την ιστορία και τους θεσμούς που την εκφράζουν) πάει χέρι χέρι με την απεριόριστη λατρεία του «χώρου» για τους μετανάστες. «Είμαστε όλοι μετανάστες!» και «είμαστε όλοι Αλβανοί!» διηγούνται εδώ οι τοίχοι, τα φυλλάδια, τα αντιρατσιστικά φεστιβάλ. «Νομιμοποιήστε τους όλους!». «Όχι διακρίσεις ανάμεσα

σε νόμιμους και παράνομους!». «Κάτω τα σύνορα, κάτω το έθνος, είμαστε όλοι πολίτες του κόσμου!» ουρλιάζουν με ένα στόμα οι τηλεκατευθυνόμενοι επαρχιώτες, «είμαστε παιδιά της φύσης!» επισημαίνουν οι νεοχίπηδες του ελληνικού 21ου αιώνα...

Εθνικά προβλήματα δεν υπάρχουν, είναι αποκυήματα της φαντασίας των Ελληναράδων, δεν υπάρχει Τσαμουριά, Μακεδονία, Θράκη, Αιγαίο, Κύπρος, οι καλοί αυτοί άνθρωποι ζουν αλλού, σ' ένα αερόπλοιο που αιωρείται ελεύθερα κάπου μεταξύ Καλιφόρνιας και Σαμπάλα. Δεν υπάρχουν γέροι έλληνες συνταξιούχοι που φυτοζωούν, σχολεία «διαπολιτισμικής» αμάθειας και εγκληματικότητας, ελληνικό προλεταριάτο που αντικαθίσταται από Ασιάτες με μηδενική ταξική συνείδηση, μαφίες ξένων εγκληματιών που τρομοκρατούν τις λαϊκές αστικές περιοχές. Δεν υπάρχουν ούτε ευρωπαϊκά κράτη τα οποία διακηρύσσουν τους κινδύνους του «πολυπολιτισμού» (Γαλλία, Γερμανία, Δανία, Ολλανδία, Αυστρία κ.λπ.), όχι, υπάρχει μόνο η θεσπέσια ελληνική -δηλαδή ανθελληνική- αποθραυσμένη από την αφειδώς παρεχόμενη ενθάρρυνση νεολαιίστικη πρωτοπορία.

Διότι περί νεολαίας πρόκειται, νεολαίας πληγωμένης από τις εθνικές ντροπές που συστηματικά απεργάζονται οι πράκτορες στα ανώτερα κλιμάκια του κράτους, νεολαίας πληγωμένης από μια πατρίδα για την οποία δεν μπορούν να είναι περήφανοι. Ούτε σε ό,τι αφορά στην κοινωνική δικαιοσύνη και στον πολιτισμό! Όμως αυτή η νεολαία περνάει πλειοψηφικά από το πανεπιστήμιο κι εκεί την περιμένουν αριβίστες διανοούμενοι της λάιτ Αριστεράς οι οποίοι ήδη επί Κλίντον στρατολογήθηκαν διεθνώς ως προπαγανδιστές της Νέας Εποχής της Παγκοσμιοποίησης, δηλαδή της αχαλίνωτης κίνησης κεφαλαίων, προϊόντων και σκλάβων ανά τον πλανήτη.

Εδώ λοιπόν, στο μεταλλαγμένο πρώην ελληνικό πανεπιστήμιο οι νεολαίοι μας μαθαίνουν τη σεχταριστική θεωρία της ιστορίας για την οποία το ελληνικό έθνος είναι «μύθος», οι αγωνιστές του ένδοξου '21 είναι κήρυκες του επάρατου πατριωτισμού, η αρχαία Ελλάδα ασήμαντος, ετερόφωτος πολιτισμός, η συνέχεια του ελληνικού γένους ανύπαρκτη, η απελευθέρωση του λίκνου του Ελληνισμού από τον Τούρκο αιμοσταγής κατάκτηση και πάει λέγοντας.

Μαθαίνουν επίσης ότι η δημοκρατία δεν είναι κατάκτηση του επαναστατημένου έθνους, αλλά υπόσχεση του μελλοντικού «πολιτικού πολυπολιτισμού», δηλαδή των υπεράριθμων εποίκων - λαθρομεταναστών στους οποίους θα αποδοθούν (ανεξαρτήτως αριθμών και προελεύσεως) από το ανθελληνικό κράτος πολιτικά δικαιώματα, προκειμένου να εκπαραθурώσουν το εναπομείναν γένος των Ελλήνων

από το ιστορικό του λίκνο.

Τέλος, μαθαίνουν ότι όποιος αρνείται τις επιστημονικές αυτές αλήθειες που οι ανελλήνιστοι αυτόκλητοι διαφωτιστές των πανεπιστημίων εισήγαγαν στην Ελλάδα από την αγγλοσαξωνική Εσπερία, δεν μπορεί να είναι άλλο από πρωτόγονος εθνικιστής και ρατσιστής.

Οι νεολαίοι μας αυτοί λοιπόν εξέρχονται μαζικά από τα πανεπιστήμια με τα πληθωριστικά δωρεάν πτυχία και τον «επιστημονικό» ανθελληνισμό στην τσέπη. Άπαξ και είναι άνεργοι ή υποαπασχολούμενοι, έχουν τον χρόνο, και βεβαίως τον ενθουσιασμό, να δοκιμάσουν τις νεοαποκτηθείσες ιδέες τους στην πράξη.

Οργανώνονται λοιπόν πολιτικά σε ομάδες έτοιμες να τα βάλουν με την εξουσία, με το εθνικιστικό κράτος που αποδιώχνει τους μετανάστες και τη βίαιη αστυνομία του που ειδικεύεται στη σφαγή αθώων αναρχικών. Εξ ου και η εξάσκηση στη ρυθμική απαγγελία της ρίμας «μπάτσοι, γουρούνια, δολοφόνοι!» Όμως εδώ αρχίζουν οι απογοητεύσεις:

Ξαφνικά ένας κεντρικός εκπρόσωπος της κρατικής εξουσίας, ο υπουργός Εσωτερικών, ακούγεται να λέει προς τους μετανάστες «ευχαριστούμε που ήλθατε» και στη συνέχεια «θα τους νομιμοποιήσουμε όλους!». Πιο πριν ακούστηκε και ο αρχηγός της αντιπολίτευσης να λέει κι αυτός στους λαθρομετανάστες «ευχαριστούμε που επιλέξατε την Ελλάδα», τονίζοντας σε άλλη ευκαιρία ότι δεν μπορούμε να στηριχθούμε στο έθνος και την ιστορία του, γιατί αυτό «δημιουργεί καθεστώςτα αυταρχικά».

Μαζί μ' αυτά οι νεολαίοι μας βλέπουν το υπουργείο νέας γενιάς να τυπώνει φυλλάδια κατά των ρατσιστών (του ελληνικού λαού), βλέπουν τα ΜΜΕ να τιτλοφορούν την Ελλάδα του 2007 «χώρα του ρατσισμού και της ξеноφοβίας», ακούν τον υφυπουργό Εσωτερικών να λέει μέσα στη Βουλή ότι η Ελλάδα θα γίνει πολυπολιτισμικό κράτος, ανακαλύπτουν ότι το υπουργείο Παιδείας λανσάρει στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση εκατοντάδες νέα ανθελληνικά και ταυτόχρονα αντιρατσιστικά βιβλία, βλέπουν την αστυνομία να παρακολουθεί - άπρακτη- τους κουκουλοφόρους να καίνε την ελληνική σημαία, την ελληνική σημαία να βεβηλώνεται και αντ' αυτής την αλβανική να υψώνεται στο λεηλατημένο λύκειο Παγκρατίου.

Βλέπουν λοιπόν οι νεολαίοι και ακούν το κράτος και καταλαβαίνουν ότι αυτό δεν είναι ίσως ο εχθρός που φαντάζονταν, ότι ο εχθρός είναι αλλού, ότι ο εχθρός είναι ο ίδιος ο ελληνικός λαός, ότι το Κολωνάκι είναι προοδευτικό, ενώ ο λαός είναι αντιδραστικός.

Στην Ελλάδα για πρώτη φορά στην ιστορία των νεωτέρων χρόνων η προδοσία του ανθελληνισμού ξεπέρασε την πολιτική και έλαβε επιπροσθέτως πολιτιστική υπόσταση, η οποία μαζί με τη δημογραφική αλλαγή απειλούν τον ίδιο τον πυρήνα του έθνους και του γένους. Στις απειλές αυτές, έξωθεν ενορχηστρωμένες, δεν υπάρχει άλλη αντίσταση από το πνεύμα της ελευθερίας των Ελλήνων, το πνεύμα του Λεωνίδα, του Παλαιολόγου και του ένδοξου '21!

Πηγή: paron.gr (Του ΚΩΝ/ΝΟΥ Π. ΡΩΜΑΝΟΥ Πανεπιστήμιο Αιγαίου)